

ΑΠΟ ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΝΤΕ ΣΕΜΟΥΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΟΣΕ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
Πρόκειν να τήσω. Για την αγάπη μου,
γιὰ τὸν Ζάκ...

(*Απὸ τὸ ἡμερολόγιό τοῦ Ἑορτάτου Σαβᾶς*)
Τὸ βράδυ

Εἶμαι λιγάκι ποιὸ ἥσυχος.
Οἱ πρῶτοί μου φόβοι ἀπεδείχθησαν
ἐντελῶς ἀβάσιμοι.

Ναί, φαίνεται πὸς ὅλες ἡ ἀνησυχίες
μου προέδρονται ἀπὸ νευρασθένεια καὶ τί-
ποτε ἄλλο. Ἡ Λιάνα στὸ τραπέζι ἦταν ἐν-
τελῶς ἠσυχῆ. Μιλήσαμε γιὰ χίλια πράγ-
ματα. Δὲν εἶχε τὸ μελαγχολικὸ ἄθος τῶν
ἄλλων ἡμερῶν. Μόνον ποὺ φαίνεται κί-
πτε-ἀκίπτε ἀρηρημένη.

Ἔλεγε τὸ ἀπόγευμα δὲν βγήκα ἔξω...

Ἦρθε καὶ τὴν εἶδε ἡ κόρη μου. Κάθη-
σαν ἀρετὰ μαζὺ. Μιλοῦσαν σιγά, μὰ δὲν
βέβαια γ' ἀφουγκρασθῶ νὰ δῶ τί λένε.

Ὁ Ζάκ ἦταν πολὺ πρῆστοχο αὐτὸ γιὰ ἕνα
ἄνδρα...

Ἐπειτα ἡ γυναίκα ἐξ-
χουὶ χίλια δυὸ μικρὰ μυ-
στικά.

Τὴς ἄφηρα καὶ βγήκα
ἔξω.

Στὴν λέσχη ἔμαθα πὸς
ὁ Ζάκ Μουὲλ εἶνε ἀρρω-
στός. Πήγα καὶ τὸν εἶδα.
Τὸν ἔκαιγε ὁ πυρετός. Μό-
λις μ' ἀντίκρισε ταράχθηκε.

— Δὲν μὲ γνωρίζεις ; τοῦ εἶπα.

Ἐτοκάρισε μερικὲς ἀσυνάρτητες λέξεις κ' ἔ-
κλεισε τὰ μάτια του. Ἀναγκάσθηκα νὰ του σφίξω
τὸ χεῖρ καὶ νὰ του μιλήσω ἀρετὴ ὥρα μὲ κλι-
σμένη γιὰ νὰ ἡσυχάσῃ.

— Μὰ τί ἔχεις φίλε μου ; τὸν ρώτησα μ' ἐνδι-
αφέρον.

Εἶχε συνέλθῃ πρὶ καὶ μοῦ ἐξήγησε τί τοῦ συμβαίνει. Ἀρρώστησε ἄξαφνα ἐνῶ ἔπλενε τὸ ποῖ
του, ποσὸς, στὴς κοιλίαι.

Ἐπειτα στὸ νοσοκομεῖο, ἐκάλεισε τὸν γιατρὸ κ' ἔ-
μωσ δὲν ἔνοιε νὰ τὸν ἀρτίσῃ ὁ αὐρετός.

— Καλὰ καὶ γιατί ἀνησυχίζεις ὅταν μὲ εἶδες ;
Γιὰ τὴν τρώμαξά :

— Μὲ συγχωρεῖς Ἑορτάτο. Εἶνε τῆς ἀρρώστειας
μου, μοῦ ἀπάντησε. Ζαλιζομαι, θολοῦνον τὰ μά-
τια μου, ἔχω παραισθήσεις.

— Δὲν μ' ἐγνωρίζεις λοιπόν ;

— Ὅχι.

— Φτωχὲ μου φίλε !...

Κάθησα καὶ τὸ ζήτημα συντροφιὰ ἀρετὴ ὡ-
ρα. Ἡ ἀρρώστεια του μοῦ φάνηκε πολὺ κινδύνου.
Διακρίθη, δὲν ὡς βαρύνονταν πλάι του, κίπτε
γρῶ τοῦ φοβητέου.

Ἐπειτα μερικὲς στιγμὲς τὴν ματιὰ του στηρι-
μένη ἀπάνω μου, παράενα.

Φαινόταν ἀνήσυχος καὶ ταραγμένος.

Καὶ τὸν ἀνησυχόσε.

Ὁ ἄνδρ' ἔρωτησε κ' εἶπε γιὰ τὴν γυναίκα μου, σὺν
νὰ μὴ τὴν ἐγγνώρισε, σὺν νὰ μὴ τὴν εἶδε ποτε...

Παραξενωμένος καὶ ἀνήσυχος γιὰ τὴν κατάσταση του ποὺ
εἶχε, θέλοντας νὰ δοκιμάσω σὲ τί θέσι βρισκεται τὸ μυαλό του :

— Σέβασε... Τὸ πρῶτ' ἡ Λιάνα...

Δὲν πρόφρασα νὰ τελειώσω.

Τινάχθηκε ἔξω μὲ γουρλωμένα τὰ μάτια.

Πα ν' προσέτανα νὰ τὸν κωφηνιάσω, ἔφατε τὸ κεφάλι του
ἀνάεσε στὰ χεῖρα του καὶ φιδόφρασε :

— Θεὸ μου !...

Ἐπειτα πλάγιασε κ' ἔκλεισε τὰ μάτια του.

Τὸν ρώτησα :

— Μήπως σ' ἐνοχλοῦ μὲ τίς κουβέντες μου ;

— Ὅχι. Ἐξοκολούθησε., Τί ἔλεγεσ ;...

— Για τὴν Λιάνα...

— Ἄ !...

— Καί, τῆς συνέβη κίπτε ἄστυχημα.

— Ἀστυχίαι :

Ἄνοιξε τὰ μάτια του, τὰ κωκικισμένα καὶ θολὰ ἀπὸ τὸν πυ-
ρετό καὶ μὲ κίπτε παραξένα.

Τὰ χεῖρα του τρέμασε ..

— Ἀστυχίαι ; μὲ ξαναρῶ ἡγε.

— Ναί, εἶχε κίπτε στὸν γιατρό της καὶ καθὼς γύριζε τὸ ἀμάξι
τῆς συνερούθη μ' ἕνα αυτοκίνητο...

Ἄ Ζάκ ἐξοκολούθησε νὰ μὲ κίπτε μὲ τὸ ἴδιο ταραγμένο κ'

ἀνήσυχος ἔθος.

Για μιὰ στιγμὴ νόμισα πὸς λόγῳ τοῦ πυρετοῦ του δὲν κατα-
λάβαινε τί τοῦ ἔλεγα.

Μὲ παρακολούθησε μηχανικῶς.

Ἐν τούτοις τοῦ διηγήθηκα μὲ λίγα λόγια τὸ περιστατικὸ ποὺ
συνέβη στὴ γυναίκα μου.

Ἦταν τελείως ἀνάπνευστο βαθεῖα, ἀνακουφιστικὰ καὶ μοῦ
εἶπε μὲ φωνὴ ἐξησθενημένη :

— Ἀυτὸσαι πολὺ γι' αὐτὸ ποὺ εἶπες ; συνέβη. Πέστε στὴν κυρία
Λιάνα τὸς χαιρετισμούς μου. Καὶ μὴ μὲ παραξήγητε... Ὁ πυ-
ρετός μοῦζει θολοῦσαι τὸ μυαλό...

Τὸν χαιρετήσα κατόπιν κ' ἔφυγα.

Ἡ κατάσταση του μοῦζει κίπτε ἐξαιρετικὴ ἐντέλεια. Τί πυ-
ρετός εἶνε αὐτός ποῦ τὸν βαρύνει τόσες ἡμέρες ; Κανένας ἐγ-
κεφαλίκος πυρετός ἴσως...

Φαινόταν τόσο σατιτικὸς ὡς !...

Θὰ τὰ πῶ ὅλα λεπτομερῶς στὴ Λιάνα ὅταν θὰ δεῖνοῦμαι. Ὁ
Ζάκ εἶνε ἀπ' τοὺς περὶ στενοὺς μας φίλους.

Θὰ ἦταν κίπτε νὰ κίπτε τίποτε...

(*Ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιό της Λιάνας Σαβᾶς*).

Τὸ βράδυ

Εἶμαι τόσο ἥσυχη...

Ἡ κόρη μου ἦρθε τὸ ἀπόγευμα καὶ μοῦ κίπτε
τηλε συντροφιὰ ὡς τὸ βράδυ σχεδόν.

Τῆς ἐγγήσα τὴν εἶπε συμβαί τὸ πρῶτ', ὅπως καὶ
τὴν ἴστοια τῆς συγχωρεμένης.

Ποῖν ἔλεγε εἶπασε ἀπὸ τὸ σπύρι τοῦ Ζάκ. Τὸν
βήκα στὴν ἴδια κατάσταση.

Ποῖν φήγη τοῦ ἔπεσε ἔλεγε πὸς θὰ μὲ κίπτε
νὰ ζανατίσω τὸ πρῶτ' ἂν τὸν δῶ...

Δὲν ἔξερε ἂν θὰ τὸ κίπτε...

Ἦταν ἔξω στὸ ἀπόγευμα κίπτε ἐνοχῶς ἔξω.

Ἦταν φαντάζομαι νὰ κίπτε ἀπ' τὴν ὁτιονομία
καὶ νὰ ρωτήσῃ γιὰ τὴν συγχωρεμένη. Ἄν τὸ κίπτε
αὐτὸ θὰ σημαίη πὸς δὲν κίπτε στὰ λόγια μου,
πὸς κίπτε κ' αὐτὸς καλὰ τὸ ρόλο του...

Στὸ δεῖπνο θὰ καταλάβω τί γίνεται...

(*Ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιό της Λιάνας Σαβᾶς*).

11 μ. μ.

Εἶμαι ἥσυχη.

Ξανακίπτε μὲ τὰ ἴδια λόγια, μὰ ὁ Θεὸς ἔξερε
πὸς ἦμον ἀνήσυχη ὅλο τὸ βράδυ. Ἐδοχῶς ὁ
Ἑορτάτος ἔχει λημονήσει λιτὰ τὴν ἴστοια τῆς
συγχωρεμένης. Εἶμα ἀδύο νὰ τὸν ὑποκίπτεται.
Ἀφουγκράσθηκα στὴν πόρτα ὅταν ἦρθε καὶ μι-
λοῦσε μὲ τὴν κίπτε. Φαινόταν ἐντελῶς ἥσ-
υχος...

Συνέβη ὅμως κίπτε ἄλλο, κίπτε ποὺ δὲν τὸ πε-
ρίμενα, καὶ ποὺ τρώμαξά μοῦ κίπτε ἀνήσυχη.

Ἦρθε στὴ λέσχη πὸς ὁ
Ζάκ εἶνε ἀρρωστός καὶ πῆ-
γε σπύρι του. Τώρα μοῦ
τὸ εἶπε αὐτὸ στὸ τραπέζι,
ἡ καρδιά μου σταμάτησε.

Ἐδοχῶς δὲν ἀντέληφθῃ τί-
ποτε. Μοῦ διηγήθη εἶπε πὸς
ὁ Ζάκ τοῦ φάνηκε πολὺ πα-
ράενο, σὺν κίπτε καὶ
τὸ μυαλό του. Τοῦ μιλοῦ-
σε, κίπτε, σασιπμένα καὶ με-
δικιολόγητες ἀνησυχίες...

Φτωχὲ μου Ζάκ !...

Μόνον ἐγὼ καταλαβαῖνον τί σοῦ συνέ-
βη. Ἐταράχθηκες, εἶμα βεβαία, μὲ κίπτε ἀν-
τίφρασε τὸν Ἑορτάτο στὸ σπύρι σου...

Νόμισε πὸς τὸ ἔμαθε ὅλα καὶ πὸς ἐρ-
χόταν νὰ σοῦ κίπτε ἐξηγήσει...

Ἦταν ἔξω τὸ ἀπεφάσασα. Θὰ κίπτε τὸ
πρῶτ' ἂν τὸν δῶ. Εἶνε ἄνθρωπος του, ὁ Ἑορ-
τάτος μοῦ διηγήθηκα θλίβερα πράγματα γιὰ
τὴν κατάσταση του... Πῶθ νὰ τὸν κίπτε
στο σπύρι μου, νὰ γονατίσω πλάι του καὶ
νὰ τὸν περιποιηθῶ σὺν μητέρα...

Δὲν ἔπαυσε, ἀληθεῖα, μεγαλεῖτερα μαρ-
τύριο ἀπὸ αὐτὸ γιὰ μιὰ γυναίκα : Νὰ ἔξερε
πὸς ὁ κίπτε τῆς εἶνε ἀρρωστός καὶ νὰ μὴ
ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ κίπτε, καὶ νὰ τὸν σφί-
ξῃ στὴν ἀγκαλιά της !

Ἦταν ἀνεκίπτε θὰ μοῦ φανῇ ἡ νύχτα
ἀπόψε !

Θὰ κίπτε μὲ ἀνυπομονησία τὴν ὥρα
ποῦ θὰ τρέξω κοντὰ του γιὰ νὰ τὸν σφίξω
στὴν ἀγκαλιά μου... Ζάκ, ἀγαπημένε μου,

Ἀφουγκράσθηκα στὴν πόρτα ὅταν ἦρθε...

καληνύχτα !...

(Απ' τὸ ἡμερολόγιον τοῦ Ζὰν Μορέλ)

Ὅλη ἡ πόλις κοιμάται κ' ἐγὼ ξαγυρνῶ. Ὁ βίηνος που ἤρπυζαίει τίς καρδιές, ποῦ χύνει βάλασμα στούς πρόνους, ποῦ μαλακώνει τίς πληγές καί κατασιγάσει τὰ πάθη, μ' ἔχει ἀπαρηγόρη ἔπεινα...

Ἄγαπῶ μιὰ γυναίκα κ' εἶμαι ἀναγκασμένος νά κροῦβω τὴν ἀγάπη μου ἀπ' ὄλους. Ὡς πότε θά διαρκέσῃ αὐτοί !...

Ἄπ' ὄλους τοὺς ἐρωτευμένους ποῦ βροῦζονται στὴ γῆ εἶμαι ὁ περὶ ἄτυχος, ὁ περὶ δυστυχευμένος.

Ἄγαπῶ μιὰ γυναίκα ποῦ δὲν εἶνε ἐλευθέρη καί ποῦ ἀκόμη συνδέουμαι φιλικὰ μὲ τὸν ἄνδρα τῆς !...

Στίς περιστάσεις αὐτὲς δὲν χρησιμοποιοῦν σὲ τίποτε τὰ ἡμέτερα. Ἡ πέτρινη κανίς τῆς γυναίκα ποῦ ἀγαπάει καί φεύγει μαζί τῆς σὲ μαζουρούς, τούλους, μαζουρὰ ἀπὸ τὰ ματια τὸν ἀνθρώπου, ἢ πεθαίνει ! Τώρα καταλαβαίνω τὴ σωτηρία καί πόσο ἀνακουφιστικὸ μέσον εἶναι ἡ αυτοκτονία...

Θάρρη αἰθίο ἡ Λιάνα... Ἡ κοίμησά μου ἀποτρίχθηε πὸς θά τὴν πείσῃ νά ρθῆ. Ἐλλίξω πὸς δὲν ἔ' ὄρηθη...

Ὁ ἐρχόμενος τοῦ Ἐρνέστου τὸ ἀπογευμα ἢ ἀν τόσο ἐξαφανιζόσ ποῦ μὲ τρώμαξ. Λίγη ἀζόμη καί θά ἔννοοῦσε τὴ συμβαίνει... Εὐτυχῶς ποῦ τὰ αἰεθῶσα ὄλα στήν ἀρρωστίαν μου...

Κι' ὅμως σὴν ποῦτὸ ἔπεινα νά ὀχόταν σὴν μιὰ στιγμή ποῦ θά βρισκότανε ἐδῶ κί ἡ Λιάνα. Ἐσεὶ θά ἐτελείωνε, ἐπὶ τέλους, ἡ βασιαντικὴ αὐτῆ ἱστορία. Ἐνῶ τώρα !... Ὁ καιρός περὶ μὲ ψευτικὲς ἐπιπέδες...

Πόσο μὲ κουράζει τὸ γράψιμο, Θεέ μου !...

Μά καί πόσο μ' ἀνακουφίζει !... Θά ποσπαθῶσθω νά κοιμηθῶ...

Κι' αὐτὸ, πόλις φραῖσει ὁ ἥμιος τὸ Παρίσι, σάμα ζυτηντὸς καί θά τὴν περιμένω...

Θά ρθῆ !... Ναί, σίσθάνουμαι πὸς θάρρη...

Λιάνα, ἀγάπη μου, ὄλοι σου οἱ στοχαμὶ εἶναι γιὰ σένα... Σὲ προσημένο μ' ἀγωνία, μὲ χτυποζάρδι !...

(Απὸ τὸ ἡμερολόγιον τῆς Λιάνας Σαρβῆς) Τὸ πρῶτ

Πῆρα τὴν ἀπόφασή μου... Θά πάω νά τὸν δῶ...

Ἄν ὁ Ἐρνέστος ὑπομισθῆ τίποτε, ποῦ εἶναι ἀδιάφορο. Αἰσθάνομαι πιά τὴ δύναμη νά λιτρωθῶ ἀπὸ τὸ μαρτύριο αὐτό.

Τὸ καταλαβαίνω καλά. Ἡ σημερινὴ ἡμέρα θά εἶναι ἡμέρα γεγονότων. Κοιτᾶς γύρω μου τὴν κάμασή μου μὲ τὴ συγγίνησ τὸυ ταξιδιωτοῦ ποῦ προζέεται νά φύγῃ, σὲ μαζουρὸ ταξιδι.

Ἰσως ἀπόψε νά μὴν κοιμηθῶ πιά ἐδῶ. Φτωχέ μου Ἐρνέστε, ἡ καρδιά μου σπαραξεται στὴ σκέψη πὸς θά σ' ἀρῶσω.

Μά δὲν μπορῶ νά κάνω ἄλλοιῶς. Τὸ περσιμένον μὲ τραβᾶει πρὸς τὸν ἀνθρώπο ποῦ λατρεύω...

Ἡ ὄρα εἶνε ὀχτώ. Προῖπει νά φύγω.

Ὁ Ἐρνέστος θά ξαφνιστῆ ποῦ θά μὲ δῆ γὰ βγαίνω τέτοιω ὄρα. μὰ θά τοῦ πῶ τὴ σὴν δικαίωσ μου δικαιολογία : «Πηγαίνω στὴν κόμισα !»

Ἡ δικαιολογία αὐτὴ εἶναι βεβαία πολὺ ἀόριστη, τί νά γίνῃ ὅμως !

Γιὰ τελευταία φορὰ, γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμη, θά κάνω κάτι γιὰ τὸ ὄτιο ντρέπομαι κ' ἴδιω.

Γι' αὐτό, γιὰ νά τελειώσωσν τὰ ψέμματα, γιὰ νά τελειώσωσν τὰ χτυποζάρδια θά πασχίσω μὲ κάθε τρόπο νά δώσω μιὰ λύση στὴ θλιβερὴ αὐτῆ ἱστορία τῆς καρδιάς μου.

Θά πάω νά δῶ τὸ Ζὰν κί ὁ Ἐρνέστος δὲν τὸ καταλάβῃ, ἂν δὲν μὲ παρακολοῦθησ, θά τοῦ τὸ πῶ τὸ μεσημέρι ἢ ἴδιω. Θά παραξενευτῆ βεβαία, θά ὑπομισθῆ, μὰ αὐτὸ θέλω κί ἐγὼ.

(Ἀκολουθεῖ)

Θ Δ Ι Ψ Η

Εἶχαμε καθίσει στὴν κορφὴ Φηλά, κί ἄστρα ἦταν Φηλά, ἄστρα ἦταν πολλά, ἄστρα κί ἔχουν σῶσει.	Εἶχαμε καθίσει στὴν ἀκρογιαλιά, κί ἦταν σιγαλιά κί ἦταν ποιλιά, κί ἔχουν ψιρογιόσει.
---	--

Καί ἦταν στὴν καρδιά
ρόδα στὴν καρδιά
ἄχ ἀγαπημένη,
τώρα μιὰ εὐωδιά,
ἠλέψῃ στὴν καρδιά
μοναχὰ ἀπομένει.

† Κ. Χατζέπουλος

ΕΞΟΦΡΕΝΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΠΩΣ ΑΝΑΓΚΑΣΘΗΚΑ ΝΑ ΚΑΜΩ ΤΟ ΓΙΑΤΡΟ !...

Ὁ Ἐρνέστος; Μαλοῦμ διηγείτο τὸ ἐξῆς χαριτωμένο ἀνέκδοτο :

— Ὅταν εἶμον ποῦν ἦτος, εἶχα συνδέθῃ φιλικῶς μ' ἕνα ομορφιζὸ μου ἀπόφοιτο τοῦ Πανεπιστημίου, ὁ ὁποῖος εἶχε κατορθώσει νά προσληφθῆ ὡς γιατρός στὸ θίασο τοῦ θεάτρου «Πόρτ-Σαιν-Μαρίεν». Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἤμουν ὁ φοβερότερος... ἱατρικὴς τῶν παρσιανῶν θεάτρον. Ἄν μποροῦσα λοιπὸν γάφισω νά περῶσ ἔτσι ἡ ἐκπαγία ποῦ μου παρουσιαζόταν. Ἐνα βράδυ παρακάλεσα τὸ φίλο μου νά μοῦ δανείσῃ τὸ «κίρκος» του. Αὐτὴς, ποῦ ἤθελε νά πάγ σὲ κάποιω ἄλλω θεάτρο, μοῦ τὸ ἔδωσεν εὐχαρίστως. Κί ἔτσι, κορὴς-κορὴς, πῆρα καί θρηναστίμα στὸ κάθισμα τὸ προσημένο γιὰ τὸ γιατρὸ τοῦ θίασου, καί ὄρχισα νά παρακολοῦθῶ τὴν παράστασ.

Ἄν εἶχε τελειώσει ἀκόμη ἡ πρώτη πλῆξις, ὅταν εἶδα πῶχεται πρὸς τὸ μέρος μου ὁ κορξιστός ὁ ὁποῖος ποῦ ἀνγγελεῖ ὅτι ἡ πρωταγωνίστρια εἶχε ἀρρωστίσει ξαφνικὰ καί μὲ παρακάλεσε νά τρυφῶ νά τὴς παρῶσ τὴν ἱατρικὴν μου οὐνοδραμῆ.

Ὁμοιογῶ πὸς τὴν πρώτη στιγμή τῆς ἄρας. Κατόπι ὅμως οργιστοῦντο, ὅλη τὴν φρενίμα μου ἀπερῶσα νά κίξω τὸν ὄλο τοῦ «γιατροῦ» ὡς τὸ τέλος. Χωρὶς νά πῶ λοιπὸν τίποτε ἠκολοῦθησ τὸν κορξιστὸ στὴ παρασῶρη, καί μῆρη στὸ καμαρίν τῆς ἀρρωστίης ἠθολοῦθ, ποῦ, αὐτὴ τὴν στιγμή ἦταν λιπόθυμος. Ἄπια τῆς σκεῖσαν ὁ διευθυντῆς τοῦ θεάτρο, ὁ ὁποῖος, μόλις μὲ εἶδε, ἔτρεξε καί μοῦ εἶπε ἀρρωστίως :

— Ἐλάτε, γιατρός μου, νά δῆτε τί ἔχει... Θά μποροῦσιτε ἄραγε, νά ἐξακολοῦθησι τὴν παράστασι; Κατάλαρα πὸς δὲν γινώσκω καλὰ-καλὰ τὸ γιατρὸ τὸν καί πῆρα θάρρος...

— Κι' ἀπρηγῶα κορξιστίνας σὰν ἀσπιδὸς καί τρυφῶσι νά μὲ κορξῆ ἰδρωτῶς, δὲν εἶμαι ἀκόρη... Προῖπει νά ἐξέλθω...

Γιὰ τὸ κάμω κάτι, εἶπια τὸ γέρι τῆς ἀρρωστίης, ὅπως εἶχα δῖ νά κάνωσν πολλοὶ γιατροί, γὰ εἶ δὴν ὄρηεν τὸν σφρημὸ τῆς.

Αὐτὴ ὅμως εἶχε κατελήθη ἀπὸ νευρική κορξῆ, κί ὄλοια ἀναρῶσεσ πάλω στὸ κάθισμά τῆς.

— Τῆς ὄριανε νερὸ στὸ κορῆ; ἐρῶ-τίμα.

— Ναί.

— Καί δὲν ἔφρος κατὰ ἀποτέλεσμα ;

— Καρῶνα...

— Ὅχι! Τότε, μὴν τῆς ὄξτε ἄλλω.

Ἀναπνεῖσα. Ἡ πρώτη μου ὑπόθεσι δὲν εἶχαν πιά ὄρημα. Εἶχαν ὄρος... ἄτροπῶ !...

— Ὅσοι τῆς νά τιανέσῃ λιγὴ κολῶνα, δέταξα.

— Ἄν ἔξῃ !

Ὁ διευθυντῆς καί ὁ κορξιστὸς τρυκω-θῶσαν νά πῶν νά βροῦν κολῶνια.

Ἐμενα μόνος μὲ τὴν καλλιτέγνιδά. Ἐξάρηα ὅμως, φρατάσθε τὴν κατὰτλήξῃ μου, ὅταν τὴν εἶδα νά κροῦζῆ ν' ἀσπὴν τὰ μάτια τῆς καί νά μοῦ λέγῃ χαμογελῶντας :

— Γιατρὸ, φραῖσθε καλὸς ἄνθρωπος. Εἶσθε πὸς, ὅσι θά μὲ καταλάβετε...

Ἄν σὶς καταλαβαίνω ὀλόρον, τῆ, ἀπάνηρα.

— Ἰδὴ περὶ τὸν προζέεται : Ἄν εἶναι ὀλόρον... ἔρωσθη... Ἡδὲ τί νά σὶς τὸ κορῶν ; Σὴν γιατρός ποῦ εἶσθε θά τὸ καταλαβαίνετε, σὲ ἄραγε, μόνος σας. Σκέρθηρα ὅμως νά ὀκορῶσ τὴν ἀρρωστίη νά εἶ κατακοῦσῶσ νά πάρω μιὰν ἄδεια δύο τριῶν ἡμερῶν, τῆς ὁποίας ἔχω μεγάλη ἀνάγκη. Κορξήστε με...

— Ποῦν εὐχαρίστως ! ἀπρηγῶα κατεδοσοισμοῖος. Γιατὶ ἔξω, κω-ρία μου, νά σὶς ἐξομοιογῶθῃ κ' ἐγὼ κίτι. Λοιπὸν, μάλιστα, εἶ...δὲν εἶμαι γιατρός !...

— Τι λέτε, καλὸ ;

— Ἄν εἶμαι γιατρός ! Ἀντικαθιστῶ, ἀλλοῦσῶτα, τὸν γιατρὸ τοῦ θίασου, ὁ ὁποῖος εἶνε φίλος μου... Μὴν τὸ μαρτυρῶσθε ὅμως, γιὰτὶ θά χίση τὴ θεση του...

Ἡ καλλιτέγνιδά ὄκασε στὰ γέλια.

Τὴν ἴδια στιγμή μῆρησ στὸ καμαρίν ὁ διευθυντῆς τοῦ θεάτρου καί ὁ κορξιστὸς, κορξιστίνας, ὁ καθένας τους, ἀπὸ μιὰ μπουτίλα μὲ κολῶνια.

— Κορξιστὸν ! εἶπα. Ἡ κορξία εἶνε ἰσῶα καλλιτέρα στὴν ἔρηια τῆς.

Ἀφῆστε τὴν λίγα λεπτά τῆς ὄρας, ν' ἀναπνεῖθῃ, καί σὲ λίγο θά εἶνε σὲ φθῆ νά ἐξακολοῦθησ τὴν παράστασ. Νομῶσ ὅμως ὅτι προῖπει ἀπαρῆ-τήτως νά μῆρη σπῆτι τῆς, ν' ἀναπνεῖθῃ ἐπὶ δύο τριῶν ἡμέρας. Ἐσεὶ θά σὸνέθῃ ἐντέλως...

— Ποῦν καλὸ, εἶπεν ὁ διευθυντῆς. Θά γίνῃ σφρημα μὲ τίς ὀδη-γίς σας, γιατρός !

Ὁ ὀλόος μου εἶχε τελειώσῃ. Ἀνεχώρησα γιὰ νά γρῶσῶ πίσω στὴν πλατεία. Πῶν φθῶσ ὅμως, ἡ καλλιτέγνιδά προζήσασ καί μοῦοριξε κορῶα τὸ γέρι, σίγροντῶς μου μιὰ ματιὰ γεμάτη ἐνῶνοισοῖη...